

gotovo niso zajeli, kajti voda je v Volkovnjaku draga, prav ko v Sahari. Oj, voda, voda, voda!

Seveda, ko je bila žeja enkrat pogašena, so pa tudi žganci zadišali, pa še kako! Zabeljeni koruzni žganci. Le kakšna sreča ju je doletela po tako strahotni noči. Da, oglarji so jima prav gostoljubno postregli, se mora resnici na ljubo priznati. Bili so ju kar nekam veseli. Saj itak ne zaide nikoli živa duša v te divje kraje. Ko sta se popotnika dobro pokrepčala, sta se gostiteljem seveda zahvalila kakor se spodobi. Prijazni možje so jima pa pokazali nadaljno pot proti Zasadom. Ne le pokazali, eden ju je celo spremil dobršen kos poti. Natanko jima je razkazal smer, tako da končno nista mogla nikamor več zaiti. Mož jima je želel srečno pot ter ju povabil, naj se tudi nazaj grede oglasita pri oglarjih, jima bodo potem pomagali proti Hruševju.

Oh, kako sta bila zadovoljna in vesela, ko sta bila končno rešena iz tistega začaranega kroga! Da, tu ju zdaj ne ukani več, zdaj sta na trdni poti. In da bi se le še bolj prepričal in utrdil v dobri veri, je splezal Tinč na visoko smreko in se razgledal.

»Zasade že vidim, že vidim!« je zavpil vesel, pa zdrknil dol.

Nista občutila nobene utrujenosti več, nasprotno, veselo sta podvizala korak in občutila sta, kako jima poskakuje srce od sreče.

(Dalje.)

Mirko Kuncič

V tujino

*Še rôko v rokó, še besedo v slovo —
in v nočno tišino
kolesje pri vlaku ropoče trdó:
v tujino ... v tujino ...*

*Ves sključen in žalosten stiska se v kot
in misli na ženo,
na kočo razdrto, na drobceno hčer,
joj, komaj rojeno.*

*— Kako sem te, zemljica, z znojem pojil,
kako sem te ljubil!
In ti? Kaj si dala mi? — Kamen za kruh.
Vse, vse sem izgubil ...*

*Ne zase, za ženo gre sreče iskat,
za hčerko edino.
Kolesa votló kot iz groba pojo:
v tujino ... v tujino ...*